

EX-VOLLEYBALCOACH GEERT TROMPETTER BUNDELT Z'N BLOEDSTOLLENDE ALASKAANSE VISAVONTUREN

In de ban van de beer

EEN ONGELUK IN EEN SCHIETBUNKER BEZORGTDE HEM chronisch gesuis in z'n hoofd. Het ongemak houdt hem weg van de plek waar zijn hart ligt: de onge-repte natuur van zalmmecca Alaska. Geert Trompetter (72), voormalige bondscoach van het Nederlandse volleybal, verworden tot zelfmade visgids in een adembenemend mooie wereld vol gevaren in de vorm van beren en kolken- de rivieren. Hij heeft er een boek over ge-schreven.

door BERT DIJKSTRA

In het voorwoord van zijn boek Van Bondscoach Tot Bushgids bedankt hij de beren van Alaska. Ze hebben me niet opgevreten, hoewel ik er eigenlijk om vroeg. Nog altijd die Peter Stuyvesant-zwem op de door-groefde kop, getekend door avontuur en de tand des tijds.

Geert Trompetter, ex-trainer van de nationale volleybalploeg, zelf buitengewoon verdienstelijk voetballer, maar bovendien toch speelvogel met een onbedwingbare drang richting de ongerepte natuur van de onstuimige koningszalmen van de Talachulitna-rivier in t'bijzonder.

Zeventig expedities beleefde hij op en langs vijftien woeste rivieren in de oneindige uitgestrektheid van Alaska, legend op majestueuze visserij. En dan kom je onvermijdelijk bij herhalingsogin en oogte slaan met robuuste beren, ook liefhebbers van zalm. Het waren ontmoetingen, zegt hij op een terras met uitzicht op t'Nieuwe Meer bij Badhoevedorp. Stems vol respect. De beer woont daar, ik was er te gast, je moet wel je pink weten. Toen hij voor t'eerst met een water-vuileguitige richting de Talachulitna visog, werd hem dringend goudvisserij haat en joekel van een geveer. En ver-goot de beerzoppers niet. Kogels waarmee je een gel van een kwart meter in een li-chtaam knakt. Hij heeft ze al jaren nooit gericht hoeven ge-bruiken. Met dank aan de be-ren, die hij nader inzien toch liever zijn voedselvoorraad

De rubberboot boorde zich in 'n joekel van een omgevallen kerstboom

opvrieten dan hem.

Uit Van Bondscoach Tot Bushgids: De 'bas van het ter-rein' was besip om in ons rub-berbootje te stappen. (...) Voor onze ogen zagen toe Blackie (zo noemden we die beer in ons dakt) met zijn grote klauwen en bek de tas met prosmid openrak-ken en z'n aansprijf in een rack pannenkoekmeel stoppen. De maent angst hadden we voor de scherpe nagels, die konden de boot san flinters trekken. Maar die grote-bek, bedaad ons reterende soedaal woegver-keed, verontnastte ons ook be-hoortijk. Zou er nog wat over-Nijven van het brood, het spel, het eposder en de ruiker? En zou hij schakty drinken? Onze laatste fles zat ook in die tas...

Trompetter nu: 'Achteraf zeg ik: 'Had knap fast kunnen gaan. Maar ik heb nooit ge-dacht ik stel m'n leven in de wasgashaat. De begeerte om die grote visser te vangen won het steeds meer van de angst. Ik was ook altijd meer be-veerd voor de onbereken-baardheid van de rivier dan voor die beren. Dat alles ree-seleurende water... We hebben wel eens gezegd: 1, 2, 3 in gods-naam. Reddingsvoet aan en-gaan in zo'n stroomvervel-nelng. Dan waren we bang om onze spullen te verliezen dan onze leven. De eerste keer zat ik in de piloot die ons op de rivier af-zette; je kunt aan het geluid ho-ren waar de gevaarlijke plek-ken zitten. Da's een fijne tip, als je daar nog nooit eerder bent geweest. Ik was m'n eigen gids, zoek t'zelf uit.'

Schoonheid De primeur op de woeste schoonheid van de Talachulit-na was ook niet echt om over naar huis te schrijven. Us-kond smelt- en regenwater zongde voor wilde stroomver-snellingen. Achter een scher-pe bocht boorde de rubberboot zich in een omgevallen kerst-boom. Trompetter werd door de klap overboord geslingerd en dertig meter verdroop rildend op een grintbank ge-kwakt. Door het dichte strank-gewas worstelde hij zich terug en met z'n drieën wisten ze de rubberboot los te trekken uit de takken. De schade: een vis-

Beren in Alaska... Soms zit er een verkeerde tussen, die mensenvoor-prefereert boven zalm.

tas, de tas met kookgerei, foto-apparaat, een geweer. Trompetter tas met kleding plus portefeuille met gids, pas-poort en ribbewijk... Alles ver-dwonen in de woeste stroom. Een ding stond voor de ex-bondscoach onmiddellijk vast: dit hartverscheurend moole watermonster met z'n gigan-tische Klings was nog niet van hem af. En inderdaad: hij kwam terug. Nog 34 keer. Wij-zer en diaz nooit meer als dreng-keing. De pionier werd een betrou-waars visgids naar landgenoten die het avontuur zochten. Expert ook in t'vin-den van perfecte zalmstokjes.

Had hij weer een groepje klanten uitgerwaaid, trok hij zich terug in t'n door de woes-tenij opgesloekte caravan, zijn eigen rustoord. Hij had t'zo graag nog steeds willen doen, maar het noodlot sloeg toe. Niet in Alaska, maar in een oefenbanker op de Veluwe.

Is thuis ook prachtig.

Maar toch: dynamisch sport-man, avonturier en dan met een hengeltje op een doolie plas. Trompetter: 'In alle vor-men van visser zit uitdaging. Je doet het niet voor je rust. Je jaagt op vis. Had ik vroeger al, als kind in Hoogeveen. Fal-sing-fuiken zetten, de spanning van het illegale. Voor ons gold als wet: stropen mag, stelen niet. Haalde je de fuik leeg van een beroopvisser, dan kreeg te een pak op je sodemeter van je vader. Wat iemand met zoveel drang naar spanning le-geed. De knal drong diep z'n hoofd in. Gevoel: een ernstige gehoorbeschadiging, die voor constante gefluit in z'n boven-kamer zong.

Dat vreet energie. En op de Talachulitna heb je al je ener-gie nodig om te kunnen overle-ven. 'Maar', zegt hij stellig. Ik hoop dat ik mijn belofte aan m'n kleinkinderen. Naat en Flin kan inlossen door met hem alomg naar Alaska te gaan, op een iets rustiger rivier. Ho-pelijk vindt de medische we-tenschap nog iets tegen dat slo-pende gesuis in m'n kop. Hij heeft de noodgedwongen pau-ze gemist door Van Benda-coach Tot Bushgids te schrij-ven, dat eind oktober uitkomt bij Boekscout.nl in Soest.

Schijn voor ons ligt zijn vis-serboorte. Hij gooit nog regel-matig een lintje uit in het meer. 'Saa, als je Alaska bent geweest?' Geprikkide blik in de ogen. 'Nee, nooit. Dat zeg ik ook altijd tegen de mannen die met mij mee zijn geweest: blijf niet vastzitten in die droom.'

De begeerte om koningszalm te vangen, won t' van de angst'

gewassen tegen onderkoelde omberingen op een plek waar de natuur regeert? Trompetter moest en zou het antwoord vinden. Hij liet zich uitnodigen door Jim, een Alaskame trapper, met vrouw en drie kinderen wonend in een blokhuut aan de Talachulitna. Jim ving bevers, otters, marters, hermslijnen, vossen, en lynxen. Leeftde van zalm, eilandvles en de op-brengrat van huiden. Trompet-ter werd wie in zijn maat toen hij door meternhooge anreew een beverbuicht bereikte, wa-zem een knuppel een in een val getrapte bever uit zijn lijden verlosde. 'Ik vond het niet erg dat de andere val-leeg waren. Za je hoesd moeten verdienen... Trappers worden tegenwoordig zelfs in Alaska bekriftiseerd. Maar op deze wijze overleven in de wil-dernia, dat is volgens mij het recht van de autochtone bevol-king. Ik dacht achteraf: jij met je Nederlandse moraal, met je door een welvaarsgedachte geveude wrevel.'

Stadsjongetje

Telkens als hij z'numers op de kolkende rivieren van Noord-Amerika zat, dacht hij: zou ik hier z' winters konnate overleven? Of was hij door de jaren heen zo'n stadsjongetje geworden dat hij niet was op-

Ex-bondscoach van de volleyballers Geert Trompetter in t'n bootje op het Nieuwe Meer bij Badhoevedorp. 'Je moet nooit vergeten dat t' thuis ook moel is.'

Maar nu het antwoord op de vraag: wel of niet kunnen over-leven, daar, in de winter? Trompetter: 'Ik heb het ant-woord niet kunnen vinden. Dacht: waar maak je je druk over? Jij gaat toch terug naar je vrouw en dochter. 'Een keer stelde hij, nog in oog met een beer, z'n reisgenot-ten de vraag: zal ik m' voor z'n kop schieten? 'Waa, wat Trompetter noemt, een verkeer-de beer. Een rover, een in-brekter. Meer geïnteresseerd in goddelijke vismaaktjes dan in de vorm van nalmen King Red dan wel Silver) die zo vriende-lijk zijn om rechtstreeks een opengeperde beerenmull in te springen. Dat beest was bezig om alles wat in onze voorraad eetbaar was op te vreten, in-chastet gemalen koffie. Alleen de koffiefiltersjes liet hij lig-gen. Toen alles op was, dacht ik: even en nu zijn wij aan de beurt. Maar het toen echt kritiek werd, draaide hij zich om en verdween in het bos.'

Maar nu het antwoord op de

Geert Trompetter met de vangst van de dag.

Voor de beste visstek moet je in een rubberboot over kolkende rivieren.

Op volgende 2 pagina's print- & leesbare versie

EX-VOLLEYBALCOACH GEERT TROMPETTER BUNDELT Z'N BLOEDSTOLLENDE ALASKAANSE VISAVONTUREN

In de ban van de beer

EEN ONGELUK IN EEN SCHIETBUNKER BEZORGDE HEM chronisch gesuis in z'n hoofd. Het ongemak houdt hem weg van de plek waar zijn hart ligt: de onge-repte natuur van zalmekka Alaska. Geert Trompetter (72), voormalige bondscoach van het Nederlandse volleybal, verworden tot *selfmade* visgids in een adembenemend mooie wereld vol gevaren in de vorm van beren en kolken-de rivieren. Hij heeft er een boek over geschreven.

In het voorwoord van zijn boek Van Bondscoach Tot Bushgids bedankt hij de beren van Alaska. 'Ze hebben me niet opgevreten, hoewel ik er eigenlijk om vroeg'. Nog altijd die Peter Stuyvesant-zwem op de door-groefde kop, getekend door avontuur en de tand des tijds.

Geert Trompetter, ex-trainer van de nationale volleybalploeg, zelf buitengewoon verdienstelijk voetballer, maar bovenal toch speelvoel met een onbedwingbare drang richting de ongereptheid van de natuur in het algemeen en van de onstuimige koningszalmen van de Talachulitna-rivier in 't bijzonder.

Zeventig expedities beleefde hij op en langs vijftien woeste rivieren in de oneindige uitgestrektheid van Alaska, jagend op majestueuze vissen. En dan kom je onvermijdelijk bij herhaling oog in oog te staan met robuuste beren, óók liefhebbers van zalm. „Het waren ontmoetingen”, zegt hij op een terras met uitzicht op 't Nieuwe Meer bij Badhoevedorp. Stem vol respect. „De beer woont daar, ik was er te gast, je moet wel je plek weten.” Toen hij voor 't eerst met een water-vliegtuigje richting de Talachulitna vloog, werd hem dringend geadviseerd: huur een joekel van een geweer. En vergeet de bearstoppers niet. Kogels waarmee je een gat in een kwart meter in een lichaam knalt. Hij heeft ze al die jaren nooit gericht hoeven gebruiken. Met dank aan de beren, die bij nader inzien toch liever zijn voedselvoorraad

De rubberboot boorde zich in 'n joekel van een omgevallen kerstboom

opvraten dan hem.

Uit Van Bondscoach Tot Bushgids: De 'baas van het terrein' was bezig om in ons rubberbootje te stappen. (...) Voor onze ogen zagen we Blackie (zo noemden we de beer inmiddels) met zijn grote klauwen en bek de tas met proviand openrukken en z'n snufferd in een pak pannenkoekmeel stoppen. De meeste angst hadden we voor de scherpe nagels; die konden de boot aan flinters trekken. Maar die grote bek, bedaard ons resterende voedsel wegwepend, verontrustte ons ook behoorlijk. Zou er nog wat overblijven van het brood, het spek, het ei-poeder en de suiker? En zou hij whisky drinken? Onze laatste fles zat ook in die tas...

Trompetter nu: „Achteraf zeg ik: 'had knap fout kunnen gaan. Maar ik heb nooit gedacht: ik stel m'n leven in de waagschaal. De begeerte om die grote vissen te vangen won het steeds weer van de angst. Ik was ook altijd meer bevreemd voor de onberekenbaarheid van de rivier dan voor de beren. Dat alles meesleurende water... We hebben wel eens gezegd: 1, 2, 3 in godsnaam. Reddingsvest aan en gaán in zo'n stroomversnelling. Dan waren we banger om onze spullen te verliezen dan ons leven. De eerste keer zei de piloot die ons op de rivier afzette: je kunt aan het geluid horen waar de gevaarlijke plekken zitten. Da's een fijne tip, als je daar nog nooit eerder bent geweest. Ik was m'n eigen gids, zocht 't zelf uit.”

Schoonheid

De primeur op de woeste schoonheid van de Talachulitna was ook niet echt om over naar huis te schrijven. IJskoud smelt- en regenwater zorgde voor wilde stroomversnellingen. Achter een scherpe bocht boorde de rubberboot zich in een omgevallen kerstboom. Trompetter werd door de klap overboord geslingerd en dertig meter verderop rillend op een grintbank gekwakt. Door het dichte struikgewas worstelde hij zich terug en met z'n drieën wisten ze de rubberboot los te trekken uit de takken. De schade: een vis-

Beren in Alaska... Soms zit er een verkeerden tussen, die mensenvoer preferereet boven zalm.

FOTO: MICHAEL NOLAN

tas, de tas met kookgerei, foto-apparatuur, een geweer, Trompetters tas met kleding plus portefeuille met geld, paspoort en rijbewijs... Alles verdwenen in de woeste stroom. Een ding stond voor de ex-bondscoach onmiddellijk vast: dit hartverscheurend mooie watermonster met z'n gigantische Kings was nog niet van hem af. En inderdaad: hij kwam terug. Nog 34 keer. Wijzer en dus nooit meer als drenkeling. De pionier werd een betrouwbare visgids voor landgenoten die het avontuur zochten. Expert ook in 't vinden van perfecte zalmstekjes.

Had hij weer een groepje klanten uitgezwaaid, trok hij zich terug in z'n door de woestenij opgeslokte caravan, zijn eigen rustoord. Hij had 't zo graag nog steeds willen doen, maar het noodlot sloeg toe. Niet in Alaska, maar in een oefenbunker op de Veluwe.

Geert Trompetter met de vangst van de dag.

EIGEN FOTO'S

Is thuis ook prachtig.”

► Maar toch: dynamisch sportman, avonturier en dan met een hengeltje op een dooie plas.

Trompetter: „In alle vormen van vissen zit uitdaging. Je doet het niet voor je rust. Je jaagt op vis. Had ik vroeger al, als kind in Hoogeveen. Palingvuiken zetten, de spanning van het illegale. Voor ons gold als wet: stropen mag, stelen niet. Haalde je de fuik leeg van een beroepsvisser, dan kreeg je een pak op je sodemier van je vader. Wat iemand met zoveel drang naar spanning te zoeken had in het volleybal? Goeie vraag. De sfeer in dat wereldje was softer dan in de kleedkamer van een voetbalclub. Ik voetbalde bij Alcides in Meppel, een eersteklasser, werd geselecteerd voor het Nederlands amateurelftal, maar brak m'n enkel en was anderhalf jaar uitgeschakeld. In 't volleybal kwam ik verder, maar ik miste de rauwheid van het voetbal. Was in staat om, als we bij wijze van warming-up voor een volleytraining een balletje traptten, iemand een tikkie te geven.” Altijd op zoek naar het extreme. Tussen de balsporten en het zalmvissen in Alaska door, reed hij drie keer de Elfstedentocht.

Stadsjongetje

Telkens als hij 's zomers op de kolkende rivieren van Noord-Amerika zat, dacht hij: zou ik hier 's winters kunnen overleven? Of was hij door de jaren heen zo'n stadsjongetje geworden dat hij niet was op-

'De begeerte om koningzalm te vangen, won 't van de angst'

gewassen tegen onderkoelde ontberingen op een plek waar de natuur regeert? Trompetter moest en zou het antwoord vinden.

Hij liet zich uitnodigen door Jim, een Alaskaanse trapper, met vrouw en drie kinderen wonend in een blokhut aan de Talachulitna. Jim ving bevers, otters, marters, hermelijnen, vossen, en lynxen. Leefde van zalm, elandvlees en de opbrengst van huiden. Trompetter werd wee in zijn maag toen hij door metershoge sneeuw een beverburcht bereikte, waar Jim met een knuppel een in een val getrapte bever uit zijn lijden verlostte. „Ik vond het niet erg dat de andere valen leeg waren. Zo je brood moeten verdienen... Trappers worden tegenwoordig zelfs in Alaska bekritiseerd. Maar op deze wijze overleven in de wildernis, dat is volgens mij het recht van de autochtone bevolking. Ik dacht achteraf: jij met je Nederlandse moraal, met je door een welvaartsgedachte gevoede wrevel.”

► Maar nu het antwoord op de

Ex-bondscoach van de volleyballers Geert Trompetter in z'n bootje op het Nieuwe Meer bij Badhoevedorp. „Je moet nooit vergeten dat 't thuis ook mooi is.”

FOTO: MATTY VAN WUNBERGEN.

vraag: wel of niet kunnen overleven, daar, in de winter?

Trompetter: „Ik heb het antwoord niet kunnen vinden. Dacht: waar maak je je druk over? Jij gaat toch terug naar je vrouw en dochter.”

Een keer stelde hij, oog in oog met een beer, z'n reisgenoten de vraag: zal ik 'm voor z'n kop schieten? 't Was, wat Trompetter noemt, een verkeerde beer. Een rover, een inbreker. Meer geïnteresseerd in humaan blikvoer dan in goddelijke vismaaltijden in de vorm van zalmen (King, Red dan wel Silver) die zo vriendelijk zijn om rechtstreeks een opengesperde berenmuis in te springen. „Dat beest was bezig om alles wat in onze voorraad eetbaar was op te vreten, inclusief gemalen koffie. Alleen de koffiefiltertjes liet hij liggen. Toen alles op was, dacht ik even: en nu zijn wij aan de beurt. Maar net toen het echt kritiek werd, draaide hij zich om en verdween in het bos.”

► Geen berenhuidje dus, voor de open haard.

„Ik ben door de locals regelmatig uitgenodigd om op berenjacht te gaan, maar daar ben ik nooit op ingegaan. Ik jaag ook in Nederland alleen op wild dat ik kan eten. Trofeejacht heeft mij nooit getrokken.”

„Het mooiste van Alaska?” Hij staart over het meer. „De stilte. Van Anchorage naar een rivier worden gevlogen, daar worden afgezet, wachten tot 't watervliegtuigje is vertrokken. Het geluid horen wegsterven. En dat de ooverdovende stilte. Die beroert iedereen. Maar wat voor mij persoonlijk altijd nóg mooier was: de vreugde wanneer een trip weer goed was afgelopen. De druk van de verantwoordelijkheid die van je afvalt. Rivieren ongeschonden bedwingen geeft een blij gevoel. En dan in m'n eentje terug naar de caravan. M'n eigen rusthuis.”

Voor de beste vistek moet je in een rubberboot over kolkende rivieren.